

vokser, vinder betydeligt i Handelsværdi, er denne Ilandbringelse af Undermaalsfisk til Skade baade for Fiskerne og for Landet i det hele. Derved faar man ofte en hel Mængde mindre Fisk op paa Markedet, hvad der kun forringer det økonomiske Udbytte til Skade for alle og til Gavn for ingen. Og i særlig Grad er det til Skade for Fiskebestandens Bevarelse.

Angaaende Bestemmelserne om Øresunds fiskeriet skal jeg kun udtale, at det er nødvendigt for Fiskerne paa begge Sider af Øresund at have ensartede Bestemmelser og at kunne fiske med ensartede Redskaber i det Farvand, som ligger lige nemt og lige bekvemt for begge disse Lande. Og da jeg er vidende om, at Fiskeriforeningerne i Dragør, Kastrup, København, Skovshoved og Taarbæk paa et Fællesmøde om Sagen enstemmigt have ønsket at kunne tiltræde de i Lovforslaget foreslaaede Regler for det nævnte Fiskeri, kan jeg med Hensyn til Øresunds fiskeriet kun anbefale Forslaget til Vedtagelse.

Bestemmelserne om Sildefiskeriet ved Bornholms og Kristiansøys Kyster og ved den svenske Kyst fra Falsterbo til Cimbrihamn ere de samme som i den nugældende Konvention, og denne Konvention har jo virket nu i nogle Aar, og i den Tid ere baade de danske og de svenske Fiskere vistnok komne til at indse, at fælles Regler for Fiskeriet her ere gavnlige. Men dog kan jeg ikke undlade at udtale en Beklagelse over, at det ikke er lykkedes den Mand, som har underhandlet med den svenske Regering, Kommandør Drechsel, at opnaa fælles Maalbestemmelser i Kattegat ogsaa for Hummer, og at Grænsen for det danske Fiskeri ved den svenske Kyst sættes ved Rønneby. Det er som sagt et Ønske, der er udtalt fra danske Fiskeres Side gentagne Gange, og jeg tror, at dette Ønske er naaet frem til Landbrugsministeriet, men det er ikke kommet med her i Konventionen. Det vilde have været ønskeligt, om man kunde have naaet det, men naar det ikke er sket, og der paa dette Tidspunkt ikke er andet at gøre end at tage Forslaget, som det foreligger, hvis man i det hele vil have det, vil jeg indskrænke mig til at udtale overfor den højtærede Landbrugsminister Haabet om, at denne Sag, dersom vi i en ikke fjern Fremtid atter skulle have en Forhandling om fælles Regler for Farvandet mellem Sverige og Danmark, maa komme med ind under Forhandlingen og blive ordnet paa en for Fiskerne mere tilfredsstillende Maade end det, der er bestemt i den nugældende Konvention.

Naar jeg ser bort fra dette ene Punkt, anbefaler jeg i det hele og store Forslaget til Tingets Velvillie og til hurtig Fremme.

Alfred Christensen: Jeg ser i det foreliggende Forslag et Forsøg paa at komme ind paa en rationel Fiskerilovgivning for Kattegats og Øresunds Vedkommende. Jeg kan nemlig, som jeg før har haft Lejlighed til at bemærke, ikke indse, at en dansk Fiskerilovgivning er rationel, naar den stiller Danmark ulige daarligere i Konkurrencen end Naboerne. Jeg kan ikke se, at et Vand, der er i Sameje eller Sambrug mellem flere Nationer, ensidig med nogen som helst Ret overfor et Lands Borgere kan fredes af dette Land ved en Politibestemmelse, rettet mod Landets Borgere, naar ikke de omliggende Kystejere indføre de samme Fredningsbestemmelser. Hvis de indføre de samme Fredningsbestemmelser, gælder der lige Ret for alle, saa er Konkurrencen lige. Eksisterer der Fredningsbestemmelser i Danmark, men ikke Frednings- og Maalbestemmelser paa den svenske Kyst for at tage Øresund og Kattegattet, stilles den danske Fisker ulige i Konkurrencen, og vor Fiskerilovgivning bliver ikke et Skridt i den rigtige Retning; man kunde højst sige, at vi havde givet et Eksempel, værdigt til Efterfølgelse. Vi ere nu her komne ind paa den fornuftige Vej at lovgive i Fællesskab i de Tilfælde, hvor det er nødvendigt for at faa en fornuftig Lov ud af det, og et saadant Forsøg hilser jeg med Glæde, og jeg vil ønske, det maa blive fortsat ikke blot paa dette Omraade, men paa de mange andre Omraader, hvor vi have samhörende Interesser med vore Nabolande.

Det nærværende Lovforslag omhandler to Ting. Det indeholder for det første et Forbud mod Ilandbringelse af Undermaalsfisk, nemlig Undermaalsrødspætter fra Kattegat og Øresund, saaledes at Mindstemaalet for Kattegats Vedkommende er sat til $9\frac{3}{4}$ Tommer og for Øresund, da Fisken der er mindre og ikke bliver saa stor, til 8 Tommer. Naar den Regel indføres for baade Sverige og Danmark med lige Lov og Ret for de fælles Fisketerritorier, hilser jeg dette med Glæde, og jeg vilde være glad over, om al Fiskerilovgivning for disse Vande blev ganske ens baade i Sverige og i Danmark, saaledes som den ærede sidste Taler ønskede f. Eks. for Hummerens Vedkommende. Men ogsaa i mange andre Retninger kunde det være godt, thi dette Vand er en Helhed for sig, og Fisken kan paa sine Vandringer ikke